

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Sáu, ngày 12/04/2024

*****

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 94

Khi chúng ta làm bất cứ việc gì chúng ta cũng phải cẩn trọng. Chúng ta quán sát xem chúng ta có đang làm việc vì danh lợi hay không? Chúng ta đang làm Phật sự mà chúng ta khởi niệm ảo danh, ảo vọng thì Phật sự cũng trở thành Ma sự. Đại sư Thiện Đạo dạy chúng ta: *“Nhất thiết chân thật tâm trung tác”*. Chúng ta làm mọi việc bằng tâm chân thành thì chúng ta sẽ được Phật Bồ Tát gia hộ, Long Thiên Thiện Thần gia trì, chúng ta sẽ không có chướng ngại.

Hơn mười năm qua, chúng ta làm mọi việc đều thuận lợi, không có chướng ngại, có những sự kiện chúng ta chưa có sự chấp thuận của các bên liên quan nhưng ngay trước thời gian diễn ra sự kiện thì chúng ta có được sự đồng thuận. Người xưa nói: *“Chí thành cảm thông”*. Các bậc Tổ Sư Đại Đức không đàm huyền thuyết diệu. Khi Tổ Sư Liên Trì cầu học với Hòa Thượng Biện Dung, Ngài đi ba bước lạy một lạy rất chân thành, mọi người nghĩ Hòa Thượng Biện Dung sẽ nói đại pháp cho Ngài Liên Trì nghe nhưng Hòa Thượng Biện Dung chỉ nói một câu: *“Này thanh niên kia, đời này, kiếp này đừng để danh lợi hại chết!”*. Đồ chúng cho rằng đó là những lời bình thường, không có cảm nhận sâu sắc nhưng Ngài Liên Trì đã coi đó là kim chỉ nam, để cả đời Ngài hành trì. Người chân thật tu hành sẽ không đàm huyền thuyết diệu mà họ chỉ chân thật làm. Chúng ta ăn năn, hối hận mà chúng ta không thật làm thì chúng ta cũng không có kết quả.

Trong câu chuyện *“Du Tịnh Ý gặp Táo Quân”*, Táo Quân nói với Ngài Du Tịnh Ý: *“Ông bảo người không tùy tiện dùng giấy có chữ nhưng ông lại dùng, khi thấy người khác làm việc thiện thì ông cũng hưởng ứng một chút nhưng chính ông không nỗ lực, thật làm!”*. Chúng ta muốn vượt qua chướng ngại từ chính bản thân thì chúng ta phải nỗ lực. Chúng ta nói chúng ta sợ sinh tử, sợ cõi Ta Bà nhưng chúng ta sợ mệt, sợ khổ thì chúng ta không thể có thành tựu. Chúng ta phải nỗ lực thì chúng ta mới thay đổi được tập khí, phiền não. Khi chúng ta còn trẻ, còn sức khỏe mà chúng ta không làm thì khi chúng ta già, chúng ta sẽ không còn cơ hội.

Sáng nay, khi tôi lạy Phật, tập khí trong tôi nói, chân tôi đang rất đau vì vậy tôi chỉ nên lạy ít thôi. Tôi đã lạy Phật nhiều năm nhưng tôi vẫn bị tập khí thương lượng. Tôi tự nói với chính mình, tôi sẽ lạy đủ số lạy còn việc gì xảy ra thì sẽ tính sau. Sau khi tôi lạy đủ số lạy thì chân tôi cũng không còn đau. Cảm giác đau này chính là nghiệp chướng, chúng ta muốn khắc chế, vượt qua nghiệp chướng thì chúng ta phải nỗ lực.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta phát tâm độ chúng sanh, chúng ta yêu thương chúng sanh thì chúng ta nhất định không để chúng sanh có cơ hội tạo nghiệp”**. Phật độ chúng sanh bằng cách nói ra cách giúp chúng sanh không tạo nghiệp. Phật giúp chúng sanh cắt nhân của ác đạo, để chúng sanh không đọa vào ba đường ác. Đây là tâm đại từ đại bi của Phật, chỉ có Phật pháp chân chánh mới nói ra điều này. Tà ma ngoại đạo giúp mọi người thỏa mãn **“danh vọng lợi dưỡng”**, thỏa mãn tập khí nên nhiều người ưa thích, chạy theo. Hòa Thượng nói: **“Chúng sanh ngày nay thích nghe gạt không thích nghe khuyên”**. Chánh pháp khuyên chúng ta bỏ hết tập khí, phiền não, tư dục. Tà pháp **“gạt”** chúng ta bằng cách nói chúng ta không cần bỏ thậm chí họ giúp chúng ta thỏa mãn tập khí, tư dục.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta nói chúng ta thương yêu chúng sanh nhưng chúng ta vẫn để chúng sanh có cơ hội tạo nghiệp thì đó là lỗi lầm của chúng ta!”**. Chúng ta không để chúng sanh vì mình mà tạo nghiệp, còn việc hằng ngày, chúng sanh tùy tiện tạo nghiệp thì Phật Bồ Tát cũng chỉ có thể đứng nhìn.

Hòa Thượng nói: **“Có ba cách để một người đạt được thần thông, thứ nhất là tâm họ đạt đến sự thanh tịnh nhất định, thứ hai là họ dùng thuốc, thứ ba là họ bị yêu ma quỷ quái dựa thân, khi yêu ma quỷ quái đi thì thần thông cũng mất”**. Hòa Thượng đi đến nhiều nơi, Ngài thấy nhiều người làm những hiện tượng kỳ bí để dụ hoặc chúng sanh. Các bậc A-La-Hán là những người đã chứng một trong bốn quả vị của nhà Phật, các Ngài có thần thông nhưng thần thông không liên quan đến nghiệp lực, chúng ta có thần thông thì chúng ta vẫn phải trả nghiệp lực.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta tu tâm thanh tịnh, hồi phục năng lực của tự tánh thì đây là thần thông chân thật. Tâm thanh tịnh là định, chúng ta phải y theo Giới - Định - Huệ mà tu học, do giới mà có định, do định mà khai trí tuệ. Khi trí tuệ được bừng sáng thì thần thông của tự tánh tự nhiên sẽ hồi phục, chúng ta không mong cầu cũng tự nhiên đạt được”**. Nhiều người học Phật lâu năm vẫn tin theo thần thông, theo những điều mà yêu ma cấp thấp cũng làm được.

Ngày trước, một người kể với tôi, họ nhìn thấy một người bị ngất xỉu, sau đó, có một vị đạo thần chú thì người đó liền tỉnh lại. Đây là điều hết sức bình thường, yêu ma cấp thấp cũng có thể làm được. Có người bị hôn mê sâu trong vài năm, vài chục năm, tự nhiên họ cũng có thể tỉnh dậy mà không cần thần lực. Người học Phật phải quán chiếu được **“Sinh – Lão – Bệnh – Tử”** là chân thật, ngay đến Phật cũng không thể thay đổi được điều này. Chúng ta không khắc chế được tập khí nên chúng ta có tâm lý ỷ lại, nương nhờ. Chúng ta khắc chế được từng tập khí nhỏ thì chúng ta không cần nương nhờ, chúng ta có thể **“tùy tâm sở dục”**, chúng ta muốn làm gì thì chúng ta sẽ làm. Thí dụ, đến giờ đi ngủ thì chúng ta có thể ngủ ngay.

Hòa Thượng thường nhắc những điều này vì nhiều người bị cảnh ma mị làm cho mê mờ. Nếu người có thần thông từ Giới – Định – Huệ thì họ sẽ sống trong giới, họ sẽ

tiết giảm tối thiểu nhu cầu của bản thân. Những người có thần thông nhờ yêu ma quỷ quái thì họ thường có cuộc sống xa hoa, vương giả, không có sự tiết chế, thích thỏa mãn “*đanh vọng lợi dưỡng*”, tùy tiện hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”. Thần thông có được nhờ yêu ma quỷ quái là thần thông của Ma, không phải năng lực của tự tánh. Năng lực của tự tánh có được là từ Giới – Định – Huệ. “*Giới*” là chúng ta kiểm soát từng khởi tâm động niệm. Chúng ta giữ được giới thì chúng ta có định.

Hòa Thượng nói: “*Người xưa rất xem trọng bạn bè, lão sư, đây là việc then chốt để chúng ta có thể thành tựu*”. Lão sư, bạn bè là thiện tri thức sách tấn, động viên chúng ta. Những người chí đồng đạo hợp quan trọng hơn là bạn đồng học thông thường. Thí dụ, chúng ta học văn hóa truyền thống chúng ta gặp những người cũng học văn hóa truyền thống thì chúng ta cảm thấy như gặp những người rất thân thiết. Chúng ta là người niệm Phật, chúng ta gặp người niệm Phật thì chúng ta sẽ cảm thấy rất thoải mái. Chúng ta gặp những người chỉ niệm danh, niệm lợi thì chúng ta cảm thấy chướng ngại trùng trùng, họ sẽ gây chướng ngại cho chúng ta.

Hòa Thượng nói: “*Bạn đồng học không nhất định phải là “chí đồng đạo hợp” nhưng bạn tu học thì phải là “chí đồng đạo hợp”. Chúng ta phát tâm tu học thì chúng ta phải tìm người chí đồng đạo hợp để tu học, quán sát lẫn nhau*”. Chúng ta có “*chí đồng đạo hợp*” thì khi chúng ta làm sai sẽ có người nhắc nhở. Người thế gian nói: “*Ăn cơm có canh, tu hành có bạn*”. Bạn chí đồng đạo hợp sẽ cùng sách tấn, nhắc nhở lẫn nhau vậy thì đạo nghiệp, học nghiệp mới có thể tiến bộ.

Hòa Thượng nói: “*Đại chúng của thế giới Tây Phương Cực Lạc, mỗi người tướng mạo đều giống như nhau, đây chính là “tướng tùy tâm chuyển” mà người thế gian đã nói. Chúng ta tử mi quan sát hai người, nếu tướng mạo, lời nói, cử chỉ của họ đều giống nhau vậy thì tập khí, cá tính cũng nhất định giống như nhau. Cho nên một người có chân thật tu hành, chân thật có đạo hay không đều có thể nhìn thấy qua tướng mạo*”. Hòa Thượng từng nói: “*Chúng ta không thể dấu được ai vì “tâm sinh tướng”*”. Chúng ta tu hành, chúng ta nội hóa chính mình thì mọi người nhìn vào khuôn mặt, sắc diện chúng ta họ sẽ biết.

Chúng ta sống trong tự tại, an vui hay phiền não, lo âu thì mọi người đều nhìn thấy rõ. Hằng ngày chúng ta có công phu thì mọi người sẽ nhìn thấy qua tướng mạo của chúng ta. Đại chúng ở thế giới Tây Phương Cực Lạc không có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, các Ngài đều đã điều phục tập khí xấu ác nên các Ngài có tướng mạo như nhau. Trong “*Kinh Địa Tạng*”, Phật nói: “*Chúng sanh có hình thù muôn ngàn sự khác biệt vì nghiệp chướng chúng sanh quá khác biệt*”. Chúng ta có hai đứa con, nếu khuôn mặt của chúng khác nhau thì cá tính của chúng cũng khác nhau, nếu khuôn mặt chúng giống nhau thì chúng có cá tính giống nhau.

Hòa Thượng nói: “*Tất cả pháp thế gian và xuất thế gian đều ở chỗ chữ “duyên”, duyên không đầy đủ thì chúng ta nhất định không thể thành tựu. Khi duyên phận*

đến thì chúng ta phải biết nắm lấy”. Nhiều người bỏ đi cơ duyên tốt ở ngay trước mặt, ngay trong tầm tay. Thí dụ, nhiều người từng nghe lời Hòa Thượng dạy nhưng họ không tin, có nhiều người từng học chuẩn mực Thánh Hiền nhưng đến hiện tại, tâm của họ vẫn vô định.

Chúng ta có pháp đề tu, để làm lợi ích chúng sanh thì chúng ta sẽ tâm an, lý đắc, chúng ta chỉ cần phân phát, nỗ lực làm theo. Chúng ta không có pháp đề đề tu thì chúng ta trôi vô định như bè lũ bèo trên sông, không có định hướng. Chúng ta tu hành 3 năm không đủ thì chúng ta nỗ lực tu hành trong 6 năm, 12 năm, 15 năm, chúng ta nỗ lực tu hành thì cuộc sống của chúng ta sẽ tâm an, lý đắc.

Nếu chúng ta phải mãi đi tìm cách tu, cách sống thì chúng ta rất đáng thương! Chúng ta dẹp bỏ sự hư ảo của lợi danh thì chúng ta sẽ nhìn thấy con đường. Chúng ta chỉ hy sinh phụng hiến thì chúng ta sẽ tự tại, **“tâm an lý đắc”**. Người biết hy sinh phụng hiến là người biết **“tự cầu đa phước”**, người ngày ngày biết tích công bồi đức, tu phước, tiết phước, tích phước. Người xưa nói: **“Người phước nhất định sẽ ở đất phước”**. Chúng ta chưa thật tin, thật làm thì chúng ta chưa thật có kết quả. Chúng ta chưa có kết quả thì niềm tin của chúng ta sẽ bị lung lay, chúng ta sẽ bỏ qua những cơ duyên ở ngay trước mặt.

Nhiều người nói với tôi, họ cảm thấy văn hóa truyền thống rất tốt nhưng họ chưa có thời gian làm. Hay có người nói rằng, họ thấy Phật pháp rất tốt nhưng họ không làm được những lời giáo huấn của Phật. Chúng ta không làm được vì chúng ta không thể loại bỏ được thói quen có từ nhiều kiếp. Chúng ta thay đổi được những thói quen truyền đời thì chúng ta sẽ sống trong sự an lành. Chúng ta không thể sống một cách tự tại vì chúng ta không chịu buông bỏ. Hòa Thượng nói: **“Xả là đắc”**. Chúng ta buông một vật ra thì chúng ta mới có thể nắm được một vật khác. Chúng ta luôn muốn tâm mình thanh tịnh nhưng chúng ta không chịu buông **“danh vọng lợi dưỡng”**.

Chúng ta muốn đóng góp cho cuộc đời thì chúng ta phải không ngừng nỗ lực. Các Thầy trong hệ thống của chúng ta bốn ba khắp nơi, ngày ngày thức khuya, dậy sớm, rèn luyện để thay đổi chính mình. Mấy ngày gần đây, tôi luyện viết chữ thư pháp, tôi tích cực rèn luyện thì chắc chắn tôi sẽ có kết quả. Hiện tại chúng ta vẫn còn khỏe, đầu óc chúng ta còn minh mẫn, đây là **“duyên”** vô cùng tốt để chúng ta nỗ lực. Một ngày nào đó duyên này sẽ đi qua, khi chúng ta mất mồi, chân yếu thì đó là lúc duyên đã đi qua.

Hòa Thượng nói: **“Người biết trân trọng cơ hội là người đại trí tuệ, đại phước đức. Người không có trí tuệ, phước đức thì dù gặp duyên thù thắng, họ cũng sẽ để cơ hội trôi qua trước mặt”**. Ngày trước, tôi sống ở quê nên tôi rất nhút nhát, giọng nói của tôi cũng không rõ ràng, ngày đầu tiên đi giảng, tôi cảm thấy rất khó khăn, nhờ được tiếp nhận pháp Hòa Thượng, khi tôi lên chia sẻ tôi chỉ nhớ đến lời của Hòa Thượng nên tôi đã chia sẻ một cách thuận lợi, từ đó tôi dần vượt qua tất cả các chương ngại.

Tôi chưa từng cầm bút lông để viết chữ Hán, sau khi viết hàng trăm chữ, hàng nghìn chữ thì tôi đã có thể viết được. Phật Bồ Tát, Cổ Thánh Tiên Hiền đã dạy chúng ta lý luận, phương pháp, chúng ta chỉ cần nỗ lực. Đây là cơ duyên thù thắng nhất trong cuộc đời. Chúng ta muốn thành tựu cơ duyên này thì chúng ta phải nỗ lực. Người có trí tuệ, phước đức thì mới nắm được cơ duyên này. Khi chúng ta tu hành, chúng ta không có niềm vui nội tâm thì một ngày nào đó, chúng ta chắc chắn sẽ cảm thấy ưa thích thần thông.

Hòa Thượng nói: “**Tướng tùy tâm chuyển**”. Chúng ta chuyển hóa được nội tâm thì khuôn mặt chúng ta cũng sẽ thay đổi. Hòa Thượng nói: “**Chúng ta chỉ giấu được những người tâm ý qua loa, những người có một chút công phu thì họ sẽ nhận ra**”. Con người khổ nhất là không có pháp để tu, không biết cách đối nhân xử thế tiếp vật. Họ không có pháp để tu thì nội tâm của họ không có chốn nương về. Chúng ta đã có pháp để tu, có pháp để hành trì vậy thì chúng ta chỉ cần nỗ lực. Chúng ta nỗ lực thì chúng ta sẽ tâm an, lý đắc. Chúng ta đạt được tâm an, lý đắc thì trí tuệ của chúng ta sẽ khai mở.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!